

Arrest

nr. 149 289 van 8 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO-D'HAeyer loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2014.

1.3. Op 13 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 november 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in Nahr al Bared. Kort na uw geboorte zou u met uw ouders, broers en zussen naar het Al Badawi kamp zijn verhuisd. U bent geregistreerd bij het UNRWA. Toen u 14 à 15 jaar oud was zou u bij uw grootmoeder en uw tante zijn gaan wonen, eveneens in Al Badawi kamp. In 1995 zou u zich hebben aangesloten bij 'Fatah al Intifada', dit omdat alle jongeren zich bij één of andere organisatie aansloten en omdat u zo zou beschermd worden in geval van problemen. Als lid van Fatah al Intifada zou u tweewekelijks hebben deelgenomen aan hun vergaderingen maar u zou voor het overige geen activiteiten hebben gehad. Ook in 1995 zou u in het kamp een eigen garage geopend hebben. U zou ook gedurende een tweetal jaar af en toe als taxichauffeur gewerkt hebben. Tijdens één van deze ritten zou u uw huidige echtgenote, T.(...) G.(...) J.(...) (OV 6.925.686 en CG 11/26142B), een Libanese studente, hebben leren kennen. Jullie zouden iets gaan drinken zijn, telefoonnummers hebben uitgewisseld en sindsdien geregeld contact hebben gehad. Jullie zouden verliefd geworden zijn op elkaar maar, aangezien Therese de Libanese nationaliteit heeft en christen is, zouden jullie geweten hebben dat zij nooit met u, een Palestijnse vluchteling en moslim, zou kunnen huwen. U en Therese zouden dan gewoon besloten hebben te huwen in het kamp. Toen u Therese een achttal maanden kende zou u haar met uw taxi hebben opgehaald en haar naar het kamp hebben meegenomen. Jullie zouden diezelfde dag nog religieus gehuwd zijn in het kamp. Twee à drie dagen later zou de familie van T.(...), die jullie 'via via' op het spoor was gekomen, jullie in het kamp hebben opgezocht en jullie hebben meegedeeld dat uw schoonfamilie een verzoening wilde en het huwelijk officieel wilde maken. Hierop zouden ze jullie uitgenodigd hebben bij hen thuis. Jullie zouden het voorstel aanvaard hebben en diezelfde dag naar het huis van uw schoonfamilie zijn vertrokken. Toen jullie zich buiten het kamp bevonden zouden u en uw echtgenote door de politie zijn opgepakt en zijn meegenomen voor verhoor. U zou na twee dagen zijn vrijgelaten, zonder meer. Ook uw echtgenote zou zijn vrijgelaten maar zou door haar familie voor de keuze zijn gezet: afstand nemen van u of gedood worden. Uw echtgenote zou vervolgens met haar familie naar huis zijn teruggekeerd. Na een week zou uw echtgenote opnieuw de toestemming gekregen hebben van haar familie om naar de universiteit te gaan. Die eerste dag zou ze u direct gecontacteerd hebben en u zou haar opnieuw hebben opgehaald en naar het kamp hebben meegenomen. Kort na haar terugkeer zouden jullie jullie huwelijk officieel hebben laten registreren bij de rechtbank in Tripoli. Een aantal dagen na de terugkeer van uw echtgenote zouden jullie onrechtstreeks meermaals bedreigingen hebben ontvangen van T.(...)'s familie. Ongeveer een maand nadat uw echtgenote terug naar het kamp gekomen was zou de familie van T.(...) zich van uw echtgenote gedistantieerd hebben en zouden de bedreigingen gestopt zijn. U zou met uw echtgenote na uw huwelijk in de woning van uw grootouders zijn gebleven maar na enige tijd zou u een nieuwe verdieping, voor u en uw gezin, op deze woning hebben bijgebouwd.

Vanaf oktober 2011 zou u tijdens de vergadering meermaals vernomen hebben dat er leden van de groepering naar het al Yarmuk-kamp in Syrië zouden worden gestuurd om de afdelingen van de organisatie ginds te beschermen. Op 10 november 2011 zou u opnieuw een vergadering van Fatah al Intifada hebben bijgewoond. Opnieuw zou er zijn benadrukt dat er leden naar Syrië moesten vertrekken. Na de vergadering zou u bij het verlaten van het kantoor door A.(...) J.(...), de verantwoordelijke van Fatah al Intifada, zijn aangesproken en te horen gekregen hebben dat u naar Syrië zou worden gestuurd. U zou dit geweigerd hebben en gezegd hebben dat u dit niet kon omdat u een vrouw en kinderen had. A.(...) J.(...) zou u duidelijk gemaakt hebben dat de beslissing reeds genomen was en dat u niet kon weigeren. U zou hierop zijn weggevlucht maar A.(...) J.(...) zou een aantal leden opdracht gegeven hebben om u op te pakken en terug te halen. Tijdens de achtervolging zouden jullie over-en-weer hebben geschoten. Uw broer O.(...) zou plots uit het niets verschenen zijn en zich, met u, verzet hebben tegen uw achtervolgers. Toen verschillende mensen ter plaatse kwamen zou u van de gelegenheid gebruik gemaakt hebben om in de menigte te ontkomen en u zou naar uw huis gevlucht zijn. U zou uw echtgenote gezegd hebben direct wat spullen in te pakken. Uw broer O.(...) zou ondertussen ook bij u thuis aangekomen zijn en u gezegd hebben dat jullie direct moesten vertrekken. U, uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen zouden vervolgens direct de woning verlaten hebben en door uw oom met de wagen naar Tripoli zijn gebracht. Daar zouden jullie bij een vriend van u, H.(...), zijn ondergedoken en uw vertrek zijn beginnen voorbereiden. Op 18 november 2011 zou uw broer O.(...) u bij H.(...) hebben opgezocht en hij zou u een arrestatiebevel van Fatah al Intifada hebben overhandigd. Deze brief zou een tweetal dagen na uw vlucht uit het kamp bij uw ouders thuis, voor u, zijn afgeleverd. Volgens deze brief diende u zich aan te melden omdat u had geweigerd hun bevelen op te volgen en omdat u leden van de groepering had beschoten. U zou toen vernomen hebben dat O.(...) ook problemen had gekend omdat hij naar leden van Fatah al Intifada had gevraagd. O.(...) zou echter lid geweest zijn van een andere groepering in het kamp en deze zou voor O.(...) bemiddeld hebben en met Fatah al Intifada tot een verzoening gekomen zijn.

Uiteindelijk zou u, met uw gezin, op 26 november 2011 Libanon hebben verlaten en, via Syrië en Turkije, naar België zijn gereisd. U zou op 6 december 2011 in België zijn aangekomen en diende op 7 december 2011 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw echtgenote in het Badawi-kamp sinds 2007 ook geregeld werd lastiggevallen door jullie buurvrouw N.(...). Zij zou uw echtgenote meermaals hebben uitgescholden en beledigd omwille van haar religie en omdat ze geen hoofddoek droeg. Ook zou die buurvrouw uw kinderen hebben lastiggevallen als ze hen op straat zag lopen. Ook andere bewoners in het kamp zouden uw echtgenote gemeden hebben omdat ze een Libanese christene is. Naast voorgaande problemen haalde u ook nog een vrees aan voor de Libanese autoriteiten en dit omwille van de schietpartij waarbij u betrokken was op 10/11/2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw minderjarig dochtertje, de identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw minderjarig zoon, de Libanese identiteitskaart op naam van uw echtgenote, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochtertje, de geboorteakte van uw zoon, twee schooldiploma's op naam van uw echtgenote, een kopie van uw huwelijksakte, een UNRWA-registratiekaart d.d. 2008, een UNRWA-registratie kaart dd. 2014 en een (kopie van een) arrestatiebevel op uw naam uitgereikt door Fatah al Intifada.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo verklaarde u immers dat u en uw familieleden in een huis woonden dat jullie van de UNRWA hadden gekregen en hiervoor nooit huur hebben moeten betalen. U zou als kind onderwijs gevolgd hebben aan een UNRWA-school in het kamp en ook uw eigen kinderen zouden tot aan uw vertrek uit het kamp in 2011 onderwijs hebben gekregen in een UNRWA-school (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 11 en 12). Kan hierbij nog worden opgemerkt dat waar u verklaarde dat u voor uw echtgenote, toen zij moest bevallen van jullie eerste kind, geen medische bijstand of tussenkomst in de bevallingskosten kreeg van UNRWA, uw echtgenote de Libanese nationaliteit heeft. Uw echtgenote zelf verklaarde hierbij nog dat zij pas later, nadat jullie beide kinderen werden geboren, geregistreerd werd bij de UNRWA (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p.3 en 4). Dat uw echtgenote, als Libanees staatsburger, geen UNRWA-bijstand kreeg, is gezien de opdracht en werkingsgebied van de UNRWA - het leveren van bijstand aan de bij UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchtelingen - dan ook geenszins verwonderlijk. Bovendien moet hier nog worden aan toegevoegd dat uw echtgenote ook zelf uitdrukkelijk verklaarde dat jullie nooit UNRWA-bijstand hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 5).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend met de familie van uw echtgenote die niet akkoord was met jullie huwelijk, moet allereerst worden opgemerkt dat u en uw echtgenote elkaar op verschillende punten tegenspraken. Zo verklaarde u dat u en uw echtgenote religieus trouwden op dezelfde dag dat zij de eerste keer met u wegliep naar het kamp (zie gehoorverslag CGVS p. 11). U verklaarde hierbij nog dat haar familie jullie 2 à 3 dagen na jullie religieuze huwelijk kwam opzoeken in het kamp en jullie onder het mom van een verzoening uit het kamp lokte waarna jullie werden opgepakt (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 12 en 13). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat zij al één of twee

weken bij u in het kamp woonde alvorens jullie religieus huwden. Nog volgens uw echtgenote kwam haar familie jullie in het kamp opzoeken onder het mom van een verzoening de dag dat jullie samen waren weggevlucht, i.c. één à twee weken voor het huwelijk (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 10). Overeenkomstig uw verklaringen werden u en uw echtgenote na jullie arrestatie gedurende 2 dagen vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS p. 13), terwijl uw echtgenote dan weer beweerde dat zij al na één dag werd vrijgelaten (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 9). Uw echtgenote bleek ook niet te weten wat er met u gebeurd was tijdens uw detentie temeer daar jullie hierover nadien nooit meer zouden gesproken hebben (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 10). Dit mag toch wel ten zeerste verbazen gezien deze gebeurtenis, indien dit zich effectief heeft voorgedaan, toch wel de nodige impact zal gehad hebben. U verklaarde voorts dat u een paar dagen na de terugkeer van uw echtgenote naar het kamp via uw kennis M.(...) bedreigingen kreeg van T.(...)'s familie. Telkens u M.(...) in het kamp zag, zou hij u dit hebben meegedeeld. Na ongeveer een maand zouden de bedreigingen opgehouden hebben en zou uw echtgenote haar familie, zowel via M.(...) alsook via een nicht van uw echtgenote, hebben laten weten dat ze afstand van jullie namen (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Uw echtgenote zelf verklaarde dan weer dat zij via haar nicht werd ingelicht van het feit dat haar familie haar zou doden indien ze haar zouden te pakken krijgen. Uw echtgenote stelde hierbij dat ze op die manier van haar familie bedreigingen bleef ontvangen tot aan jullie vertrek en ook nadien, i.c. tot anderhalve maand geleden. Volgens uw echtgenote was u wel op de hoogte van de bedreigingen die zij via haar nicht in Libanon kreeg (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 11). In tegenstelling tot wat u verklaarde, bleek uw echtgenote dan weer niet te weten dat u eveneens, via M.(...), bedreigingen kreeg van haar familie (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 11). Tot slot spraken jullie elkaar ook tegen aangaande jullie officieel huwelijk. Volgens u gingen jullie een aantal dagen nadat uw echtgenote, volgend op jullie arrestatie, naar het kamp terugkeerde samen naar de rechtbank in Tripoli om jullie huwelijk er te laten registreren. U stelde hierbij zelfs uitdrukkelijk dat men voor de rechter moet verschijnen om een huwelijk te bevestigen (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Uw echtgenote ontkende dan weer uitdrukkelijk dat jullie voor de rechtbank verschenen. Zij beweerde dat de 'sheikh' alles bij de rechtbank regelde inzake jullie officieel huwelijk (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 3). Voorgaande opmerkelijke ongerijmdheden maken dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de beweerde omstandigheden waaronder jullie huwelijk zou hebben plaatsgevonden en de problemen die jullie zouden gekend hebben en/of nog steeds beweren te hebben met de familie van uw echtgenote omwille van jullie huwelijk.

De geloofwaardigheid van deze problemen kan voorts nog verder worden ondermijnd door volgende bevindingen. U, alsook uw echtgenote, verklaarden beiden dat zij een week na haar arrestatie van haar ouders de toestemming kreeg om haar lessen aan de universiteit te hervatten. De allereerste dag dat ze terug naar de universiteit ging, zou T.(...) u gebeld hebben en zou ze terug met u naar het kamp gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en gehoorverslag echtgenote CGVS p. 10). Dat uw echtgenote zomaar na een week terug naar de universiteit mocht en dit blijkbaar zonder enige vorm van controle - ze had immers de kans u te bellen waarna u haar ophaalde en terug meenam naar het kamp - klemmt ten zeerste met de beweerde strengheid van haar familie, i.c. u stelde zelf dat haar familie nooit zou toelaten dat ze als christen met een moslim huwt, haar broers zouden werkzaam zijn bij de politie en het leger en haar, voor haar vrijlating, met de dood bedreigd hebben indien ze terug contact met u zou opnemen (zie gehoorverslag CGVS p. 10 en 13). Ook het feit dat de familie van uw vrouw, nadat ze dan een tweede keer naar het kamp vluchtte, geen concrete stappen of pogingen ondernam om uw vrouw uit het kamp bij u weg te halen en/of jullie ook niet lastigviel - zoals hoger aangehaald kan aan de beweerde bedreigingen die jullie kregen geen geloof worden gehecht - strookt niet met hun eerdere ondernomen actie. Dat u bovendien in de periode volgend op de terugkeer van uw vrouw naar het kamp na jullie arrestatie zich ook nog buiten het kamp begaf, toont eens te meer aan dat de ingeroepen vrees voor en de waarachtigheid van de beweerde problemen met uw schoonfamilie op losse schroeven staat. Indien uw schoonfamilie u daadwerkelijk voorheen zou hebben laten arresteren en nadien bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van u en uw echtgenote, is het immers geenszins aannemelijk dat u, ook al zou uw schoonfamilie u hebben laten weten dat ze afstand van jullie namen en zouden de bedreigingen gestopt zijn, nog buiten het kamp ging om goederen te halen en zelfs met uw vrienden af te spreken om iets te gaan drinken (zie gehoorverslag CGVS 13 en 14). Ook al zou u maar zelden buiten het kamp geweest zijn, het feit indachtig dat u voorheen al eens door uw schoonfamilie was voorgelogen toen ze meedeelden dat ze een verzoening wilden, kan er worden verondersteld dat u niets aan het toeval zou overlaten en elke kans om door hen buiten het kamp te worden opgemerkt, met alle gevolgen van dien, zou willen vermijden.

Wat voorts uw vrees voor 'Fatah al Intifada' betreft, moet eveneens worden opgemerkt dat aan deze feiten geen enkel geloof kan worden gehecht en dit gezien uw eigen opeenvolgende verklaringen dienaangaande geenszins met elkaar in overeenstemming zijn. Overeenkomstig uw verklaringen op het CGVS ging u om de 10 à 15 dagen naar een vergadering van Fatah Al Intifada. Tijdens de laatste 2 à 3 vergaderingen zou er melding zijn gemaakt van het feit dat bepaalde leden naar Syrië zouden worden

gestuurd. Geen van de leden zou tijdens deze vergaderingen zijn reactie hierover hebben gegeven of getoond en ook uzelf zou hier nooit enige reactie op gegeven hebben. Toen de vergadering van 10 november 2011 afgelopen was, zou u door de verantwoordelijke zijn ingelicht dat u naar Syrië zou worden gestuurd. U zou dit geweigerd hebben, waarna een discussie ontstond en u zou zijn weggelopen. De verantwoordelijke zou drie leden de opdracht gegeven hebben u achterna te gaan en u op te pakken. Hierbij zou het tot een schietincident gekomen zijn en u zou erin geslaagd zijn naar uw woning te vluchten. Diezelfde dag zou u uw woning, met uw gezin, hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 21 en 22). Echter, overeenkomstig uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weigerde u toen in te gaan op de eis om naar Syrië te gaan en u stopte uw activiteiten bij Fatah al Intifada. Hierop volgend zouden vier leden van de organisatie bij u thuis gekomen zijn om u te overtuigen uw activiteiten weer op te nemen, maar u zou dit geweigerd hebben. Om u te intimideren zouden deze personen toen in de lucht zijn beginnen schieten, net als u en uw broer. Na dit incident vluchtte u weg naar Tripoli (zie vragenlijst CGVS 14/2/2012 p. 3). Dat u uw activiteiten stopzette, gewoon naar huis ging en dat mensen van de organisatie u vervolgens thuis kwamen opzoeken strookt niet met uw versie weergegeven op het CGVS. Op het CGVS ontkende u zelfs uitdrukkelijk dat leden van de organisatie ooit bij u thuis langskwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 24). U geconfronteerd met deze tegenstellingen ontkende u gewoon dat u op de DVZ zou hebben gezegd dat die mensen bij u thuis langskwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Het spreekt voor zich dat dit geenszins volstaat. Voorts repte u op de DVZ ook met geen woord over het arrestatiebevel dat Fatah al Intifada een tweetal dagen na uw vlucht uit het kamp op uw naam zou hebben uitgereikt. Gezien u reeds op 18 november 2011, een week voor uw vertrek uit Libanon, dit arrestatiebevel via uw broer in handen kreeg en dus wist dat u zich moest aanmelden bij Fatah al Intifada, kan geenszins worden ingezien waarom u dit belangrijke feit niet zou hebben vermeld bij uw eerste gehoor. U hiernaar gevraagd, stelde u dat jullie zich niet comfortabel voelden en dat jullie naar een opvangcentrum in Luxemburg werden gestuurd. Op welke manier dit deze discrepantie zou kunnen vergoelijken is niet duidelijk. Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS nog dat uw interview op de DVZ goed verlopen was en had u hierover geen opmerkingen (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 28). Hierbij kan voorts nog worden opgemerkt dat ook uw echtgenote merkwaardig genoeg bij haar gehoor op de DVZ indertijd verklaarde dat er mensen van Fatah al Intifada naar jullie huis kwamen waar zich een discussie en schietpartij voordeed (zie vragenlijst CGVS echtgenote 14/2/2012 p. 3), terwijl zij ook thans voor het CGVS aanhaalde dat het incident zich voordeed buiten op straat na uw vergadering en uitdrukkelijk ontkende dat er ook leden van de organisatie bij jullie thuis langskwamen (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 11, 12 en 13). Ook uw echtgenote ontkende na confrontatie zonder meer haar verklaringen afgelegd op de DVZ. Dit is toch zeer opmerkelijk. Deze bevindingen zetten de geloofwaardigheid van uw problemen met Fatah al Intifada ten zeerste op de helling.

Uw geloofwaardigheid dienaangaande wordt voorts nog bijkomend uitgehold door uw totale onwetendheid en uw nalatigheid uw nog te informeren omtrent de verdere ontwikkelingen van uw situatie in Libanon. U gevraagd wat u concreet vreest in geval van een terugkeer nu naar Libanon, stelde u momenteel niets te weten over uw problemen en er ook niets te willen over weten. U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat u ook niet meer geïnformeerd heeft omdat het niet van belang is te weten wat u mogelijks riskeert. U blijkt ook geen enkel voorbeeld te kunnen geven van andere personen die, net als u beweert, hebben geweigerd naar Syrië te vertrekken en wat er vervolgens met hen gebeurde. U verklaarde hierbij weerom dat u zich niet heeft geïnformeerd en dat het nu niet meer van belang is (zie gehoorverslag CGVS p. 26 en 27). Dit is niet aannemelijk. Gezien u verklaarde Libanon te hebben verlaten uit vrees voor Fatah al Intifada omwille van uw weigering naar Syrië te gaan, kan in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich terdege zou informeren, minstens hiertoe ernstige pogingen zou ondernemen, om een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen scheppen van het risico dat u mogelijks loopt in geval van terugkeer. Uw nalatigheid en volstrekte desinteresse raakt aan de kern van uw relaas en ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid en beweerde vrees voor vervolging door Fatah al Intifada.

Dat u een document van Fatah Al Intifada voorlegde, kan hier geenszins een ander licht werpen. Documenten hebben vooreerst slecht enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. U verklaarde dat dit document een paar dagen na uw vlucht uit het kamp op 10 november 2011 thuis in het kamp werd afgeleverd. Echter, uit een vertaling van dit document blijkt dat het op 18 november 2011 werd opgesteld. Nog volgens u staat in dit document vermeld dat u wordt gezocht en zich moet aanmelden omdat u weigerde in te gaan op de eis van de organisatie om naar Syrië te gaan. In dit document bevat echter louter een - met de hand geschreven - tekst waarin staat dat u moet worden aangehouden. Wie dit document heeft geschreven noch wat de reden is waarom u zou moeten worden aangehouden kan uit dit schrijven geenszins worden afgeleid.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met Fatah al Intifada, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de schietpartij waarbij u zou zijn betrokken geweest. Dat u aldus een vrees zou moeten hebben door de Libanese autoriteiten te worden gearresteerd omwille van dit schietincident, kan dan ook niet worden volgehouden. Kan hier bijkomend ook nog worden opgemerkt dat u ook deze vrees op geen enkel moment heeft ingeroepen of vermeld tijdens uw interview op de DVZ. U haalde ter rechtvaardiging dezelfde argumenten aan als ter verklaring voor uw nalatigheid melding te maken van het arrestatiebevel van Fatah al Intifada (zie supra). Zoals reeds aangehaald kunnen deze argumenten niet overtuigen. Deze omissie én het feit dat u ook betreffende deze gebeurtenis - nochtans ook één van de kernelementen volgens uw verklaringen op het CGVS - geen enkele kennis blijkt te hebben omtrent het verdere verloop van deze zaak, doet nog maar eens verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U blijkt zelfs niet eens te weten of u ondertussen door de Libanese overheid bent veroordeeld en u heeft hiernaar niet eens gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 27).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u persoonlijk verklaard te hebben gekend in Libanon.

Waar u tot slot nog aanhaalde dat uw vrouw in het kamp problemen kende met andere inwoners omwille van haar religie, dient eveneens te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote elkaar ook dienaangaande tegenspraken. Zo verklaarde u dat u pas in België via uw vrouw werd ingelicht van het feit dat zij in het kamp sedert 2007 problemen kende met jullie buurvrouw N.(...). U zou in Libanon wel soms gemerkt hebben dat uw vrouw huilde als ze de woning binnenkwam, maar als u haar hier naar vroeg dan zou ze u elke keer gezegd hebben dat het omwille van haar familie was (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Uw echtgenote verklaarde aanvankelijk ook dat ze vanaf 2007 problemen kende met N.(...) die haar altijd uitschold. Ook stelde uw echtgenote dat ze een keer werd geslagen tijdens een ruzie. Uw echtgenote zou toen verwondingen hebben gehad en u verteld hebben wat er gebeurde. Volgens uw echtgenote zou u woest geweest zijn en zou u een grote discussie gehad hebben met N.(...) en haar twee zonen. Hierover repte u echter met geen woord. Uw echtgenote erop gewezen dat u nochtans verklaarde dat u pas in België voor het eerst over de problemen met N.(...) hoorde, paste uw echtgenote haar verklaringen aan en stelde ze dat die ruzie waarbij ze slagen kreeg kort na jullie huwelijk plaatsvond. Haar er dan op gewezen dat N.(...), volgens jullie beider verklaringen pas in 2007 - toen jullie al 9 jaar gehuwd waren - in het Badawi-kamp kwam wonen, stelde uw echtgenote dan weer dat zij eigenlijk al voordien problemen kende met N.(...)'s moeder en zus. Uw echtgenote verduidelikte hierbij dan weer dat die ruzie waarbij ze slagen kreeg eigenlijk een ruzie was met de moeder van N.(...) (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 8 en 9). Ook deze wisselende verklaringen komen de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie relaas geenszins ten goede. Hoe dan ook blijft de discrepantie bestaan waar u verklaarde pas in België te zijn ingelicht over deze problemen van uw vrouw in het kamp én uw bewering dat uw echtgenote enkel verbaal werd lastiggevallen (zie gehoorverslag CGVS p. 27) en de bewering van uw echtgenote zelf dat zij ook werd geslagen en dat u van die ene ruzie reeds in het kamp op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS echtgenote).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen waar u en uw echtgenote verklaarden mee te zijn geconfronteerd in Libanon.

Dient voorts nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder

problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. U verklaarde tevens voordien in het bezit te zijn geweest van een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, maar u zou dit zijn kwijtgeraakt. Er zijn echter geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat u niet opnieuw een dergelijk reisdocument zou kunnen aanvragen en verkrijgen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Badawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U verklaarde immers zelf dat u in 1995 een eigen zaak opstartte waarvoor u de mogelijkheid had een ruimte te huren aan \$ 200 per maand. U haalde aan dat u eigenlijk heel goed verdiende met uw zaak - \$1000 per maand - en had hierbij ook de mogelijkheid een werknemer in dienst te nemen. Nog volgens uw verklaringen had u de middelen om een nieuwe verdieping, voor u en uw gezin, bij te bouwen op het huis van uw grootouders en u bekostigde de bouw ook zelf. Ook uw echtgenote bevestigde dat u goed verdiende met uw werk en merkte hierbij op dat, indien het niet genoeg zou geweest zijn, jullie ook niet in staat zouden geweest zijn om bij te bouwen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 7). Ook had u de middelen om, indien jullie medische bijstand nodig hadden, een privéarts te consulteren (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 5 en 6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het

Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen van uzelf, uw dochter en uw zoon, en jullie geboorteaktes hebben louter betrekking op jullie persoonsgegevens doch deze staan niet ter discussie. De identiteitskaart van uw echtgenote en haar twee diploma's tonen dan weer haar Libanese nationaliteit en schoolcarrière aan, feiten die evenmin worden betwist. Uw huwelijk met T.(...) G.(...) J.(...), zoals aangetoond door uw huwelijksakte, wordt ook niet in vraag gesteld. De UNRWA-registratiekaarten bevestigen de registratie van uzelf en uw gezin bij UNRWA. Het attest van Fatah al Intifada werd hierboven reeds besproken.

Tot slot, in hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1D van de Conventie van Genève, het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen, het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen en een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie, citeert verzoeker in een eerste onderdeel artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en stelt hij, onder verwijzing naar het arrest *Bolbol* van het Europese Hof van Justitie, dat artikel 1D enkel van toepassing is wanneer de persoon in kwestie de bescherming van de instellingen en organen van de VN daadwerkelijk opeist. Het loutere bestaan van dit recht is dus niet voldoende om iemand het vluchtelingenstatuut op basis van artikel 1D te weigeren, aldus verzoeker, die voorts verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 37 913 van 29 januari 2010). Gelet op de bewoordingen van dit arrest meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende nagaat of hij kan terugkeren naar Libanon. Zo werd er geen enkele brief van de Libanese ambassade aan het dossier toegevoegd die aantoonde dat er voor hem een mogelijkheid bestaat om terug te keren naar Libanon. Volgens verzoeker volstaat het in dit verband niet te

onderstrepen dat de Libanese ambassade in Brussel zijn medewerking verleent aan UNRWA-geregistreerde vluchtelingen.

In een tweede onderdeel werpt verzoeker op dat de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon uitermate slecht zijn en citeert hij uitvoerig uit een rapport van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' van december 2013. Verzoeker besluit uit dit rapport dat het duidelijk is dat Palestijnen in Libanon enkel voorrechten worden toegekend die precair zijn en die hen op elk ogenblik kunnen afgenomen worden en dat het ook duidelijk is dat de Palestijnse vluchtelingen veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheden van meningsuiting en van vereniging ondergaan. Volgens verzoeker is de situatie zo erg dat Palestijnen door het eenvoudige feit van zich in Libanon te bevinden, een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lopen in strijd met artikel 3 EVRM.

In een derde en laatste onderdeel – met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan hij het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij verwijst te dezen naar en citeert uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen van Trouw en Kif Kif, waaruit blijkt dat Palestijnse vluchtelingen veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheden van meningsuiting en van vereniging ondergaan.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *"Lebanon: Treatment of Palestinians by society and authorities; state protection; treatment of Sunni Palestinians from refugee camps near Beirut by Hezbollah (2012-December 2013)"* van Immigration and Refugee Board of Canada, het artikel *"Palestijnen in Libanon zijn toekomstloos"* van Trouw van 25 februari 2009 en het artikel *"Binnenkijken in een Palestijns vluchtelingenkamp door de ogen van de diaspora"* van Kif Kif van 7 juni 2013.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus Libanon *"De veiligheidssituatie in Libanon"* dd. 7 november 2014 gevoegd.

Met een aanvullende nota dd. 17 juni 2015 laat verwerende partij een COI Focus geworden: *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"*, 1 mei 2015.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet overigens niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op deze appreciatie, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen

opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 december 2014 (CG nr. 1126142), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde*

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Zo wordt vastgesteld dat (i) hij en zijn echtgenote elkaar op verschillende punten tegenspreken wat betreft de problemen die zij zouden hebben gekend met de familie van zijn echtgenote die niet akkoord was met hun huwelijk en de geloofwaardigheid van deze problemen verder wordt ondermijnd door de vaststellingen en overwegingen dat (1) het gegeven dat zijn echtgenote een week na haar arrestatie zomaar terug naar de universiteit mocht en dit blijkbaar zonder enige vorm van controle ten zeerste klemmt met de beweerde strengheid van haar familie, (2) ook het feit dat de familie van zijn vrouw, nadat ze dan een tweede keer naar het kamp vluchtte, geen concrete stappen of pogingen ondernam om zijn vrouw uit het kamp bij hem weg te halen en/of hen ook niet lastig viel – aan de beweerde bedreigingen die zij kregen kan immers gelet op hun tegenstrijdige verklaringen geen geloof worden gehecht – niet strookt met hun eerder ondernomen actie en (3) ook het feit dat verzoeker in de periode volgend op de terugkeer van zijn vrouw naar het kamp na hun arrestatie zich nog buiten het kamp begaf eens te meer aan toont dat de ingeroepen vrees voor en de waarachtigheid van de beweerde problemen met zijn schoonfamilie op losse schroeven staat, (ii) ook aan zijn vrees voor 'Fatah al Intifada' geen enkel geloof kan worden gehecht daar (1) zijn opeenvolgende verklaringen dienaangaande geenszins met elkaar in overeenstemming zijn en ook zijn echtgenote in dit verband tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, (2) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het arrestatiebevel dat Fatah al Intifada een tweetal dagen na zijn vlucht uit het kamp op zijn naam zou hebben uitgereikt en (3) hij totaal onwetend is en hij heeft nagelaten zich nog te informeren omtrent de verdere ontwikkelingen van zijn situatie in Libanon en (4) het document van Fatah al Intifada, waarvan de inhoud niet strookt met verzoekers verklaringen, slechts enige bewijswaarde heeft in het kader van een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is, (iii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met Fatah al Intifada, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de schietpartij waarbij hij betrokken zou zijn geweest zodat niet kan worden volgehouden dat hij aldus een vrees zou moeten hebben door de Libanese autoriteiten te worden gearresteerd omwille van dit schietincident, vrees welke hij overigens op geen enkel moment heeft ingeroepen of vermeld tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, en bovendien dient te worden vastgesteld dat hij betreffende deze gebeurtenis geen enkele kennis blijkt te hebben omtrent het verdere verloop van deze zaak en (iv) hij en zijn echtgenote elkaar tegenspreken over de problemen die zijn vrouw in het kamp zou hebben gekend met andere inwoners omwille van haar religie.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft zodat deze motieven onverminderd gehandhaafd blijven.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker ook de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de

restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Verzoeker verklaarde ook voordien in het bezit te zijn geweest van een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, maar hij zou dit zijn kwijtgeraakt. Er zijn echter geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat hij niet opnieuw een dergelijk reisdocument zou kunnen aanvragen en verkrijgen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Uit het geheel van deze vaststellingen blijkt dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk voldoende heeft nagegaan of verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar Libanon. Verzoek betwist dit gegeven maar brengt geen concrete elementen aan om de analyse ter zake van het Commissariaat-generaal en de informatie waarop deze analyse is gebaseerd, te weerleggen. Uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie blijkt overigens dat het Commissariaat-generaal wel degelijk contact heeft opgenomen met de Libanese ambassade te Brussel om na te gaan of het voor Palestijnse vluchtelingen die in Libanon geregistreerd zijn nog steeds mogelijk is om van België naar Libanon terug te keren en dat deze informatie vervolgens werd afgetoetst bij onder meer Human Rights Watch (zie COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon*" dd. 12 september 2014, p. 6-9).

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program*. Verzoeker toont geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan".

2.14. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verwerende partij bij waar zij in de verweernota benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: "(...) U verklaarde immers zelf dat u in 1995 een eigen zaak opstartte waarvoor u de mogelijkheid had een ruimte te huren aan \$ 200 per maand. U haalde aan dat u eigenlijk heel goed verdiende met uw

zaak - \$1000 per maand - en had hierbij ook de mogelijkheid een werknemer in dienst te nemen. Nog volgens uw verklaringen had u de middelen om een nieuwe verdieping, voor u en uw gezin, bij te bouwen op het huis van uw grootouders en u bekostigde de bouw ook zelf. Ook uw echtgenote bevestigde dat u goed verdiende met uw werk en merkte hierbij op dat, indien het niet genoeg zou geweest zijn, jullie ook niet in staat zouden geweest zijn om bij te bouwen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 7). Ook had u de middelen om, indien jullie medische bijstand nodig hadden, een privéarts te consulteren (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 5 en 6).” Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Al Badawi van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

Waar verzoeker verwijst naar de veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheden in hoofde van de Palestijnen in Libanon en waar hij stelt dat Palestijnen door het eenvoudige feit van zich in Libanon te bevinden, een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lopen in strijd met artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De loutere verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift en de algemene stelling in het verzoekschrift dat het duidelijk is dat Palestijnen in Libanon enkel voorrechten worden toegekend die precair zijn en die hen op elk ogenblik kunnen afgenomen worden en dat het ook duidelijk is dat de Palestijnse vluchtelingen veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheden van meningsuiting en van vereniging ondergaan, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat hij, voor de aangehaalde problemen waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar

Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de vele mensenrechtenschendingen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en de beperkingen van hun vrijheden, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.15. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 7 november 2014 en COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiietische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisereerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio’s Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio’s vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair

veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. In januari 2015 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie in Libanon niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst erop dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In de mate verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat hij en zijn gezin ook vrees dienen te koesteren omdat zijn echtgenote christen maroniet is, en hij moslim, kan de Raad slechts vaststellen na het raadplegen van de verschillende COI's, enerzijds toegevoegd aan het administratief dossier, anderzijds ingediend met een aanvullende nota, en de informatie ingediend door verzoekster, dat deze uitspraak niet gesteund wordt door de door de partijen ingediende informatie. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster niet aantoonbaar dat er actueel in Libanon problemen zijn voor koppels met een verschillende religieuze strekking.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op

alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS